

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerska dežela za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na [dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznakila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se označilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravišstvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravišstvo „Slov. Naroda“.

O mejnarodnem pravu.

Dogodek — coup d' état — ki se je pripetil v Plovdivu, je pojav neizmerne važnosti. To spoznava in čuti vsa Evropa; različno o tem sodijo v inozemstvu, bolj jasno in bolj jednodušno pa pri nas. Pustimo na strani vprašanje, kako se bode rešila ta stvar, katero je jako predržno in spretno napeljana, in obrnimo svojo pozornost samo na nekatere juristične in deloma tudi politiške zadeve, katere se tičejo Plovdivskega prevrata.

Ako pregledujemo to stvar najprej z jurističnega stališča, vidimo, da se je resno dotaknilo vprašanje o veljavi in sili mejnarodnih dogovorov, t. j. specialno vprašanje o določbah znamenitega Berolinskega kongresa, ki je odločil Vzhodno Rumelijo od bolgarske kneževine. Strogi jurist-civilist, logik-formalist bode rekel — in ne brez vse podlage —, da se dogovorov morajo držati interesovane stranke, da jednostranska volja jednega pogojnika brez javno in faktično izraženega soglasja družih strank, ki so sklenile dogovor, ne more razveljaviti dogovora, in da bi uzakonenje nasprotnega načela

uničilo pravo temeljni kamen, privedlo k rušenju osnovnih načel, na katerih sloni vsak juristični, to je organizovani red. Ako sodimo s tega stališča državljanskega prava mej državami sklenene dogovore, v tem slučaju Berolinski dogovor, pridemo do sklepa, da so se dogovarjajoče države zavezale, Turčiji (kot poroki) ohraniti znani status quo na Balkanskem polotoku, v katerem ni mesta zedinjenej Bolgariji in Rumeliji, v katerem je poleg nezavisne kneževine Bolgarije mesto samo za osobno politiško formulo (Rumelijo), znano v državnem in mejnarodnem pravu pod imenom avtonomne jedinice s široko notranjo samoupravo, brez vsake vnanje nezavisnosti, brez vsake samostojne role v mejnarodnej zvezi, t. j. politično obliko, ki je jako podobna polzavisnej državi (état-mi-souverain). Zedinjenje Vzhodnje Rumelije z Bolgarijo, katero nasprotuje Berolinskemu dogovoru, more s jurističnega stališča dobiti sankcijo le tedaj, ako v to privoli Turčija, ki bode zgubila oblast nad to deželo, in ako temu pritrdijo evropske države, katere so podpisale Berolinski dogovor. Potem bi ne le ugovor Turčije, ampak nesoglasje samo jedne teh držav, ki so podpisale Berolinski dogovor, naj bi bila tudi najmanj interesovana v tej zadevi, da zgubi zakonito moč akt zedinjenja Vzhodnje Rumelije z Bolgarijo, da bi morale vse države, ki so podpisale Berolinski dogovor, skrbeti, da se tam zopet obnove pravice Turčije, katere je uničila ustaja s tem, da je vrgla zakonito vlado. Tako je strogo juristično stališče v tej zadevi.

Ali pa more veljati tako stališče v mejnarodnih zadevah, ni li v tem kaj bistveno napačnega, kar se ne strinja z interesi mejnarodne zveze in z idejami mejnarodnega prava?

Nič ni napačnejšega in nevarnejšega, kakor če se hoče uveljavljati načela civilnega prava v mejnarodnih zadevah. Različnost osob, delajočih v delokrogu civilnega in mejnarodnega prava, in ravno tako interesi, katere ima braniti to ali ono pravo, opravičujejo različje v načelih, po katerih se ravna jedno in drugo pravo. Največja napaka juristov XVII. in XVIII. stoletja je bila, da so kot privrženci rimskega prava, za vse mejnarodne zadeve le z malimi izjemami rabili načela civilnega prava. Od tod je prihajalo, da so vladali v znanosti in

praksi napačni pojmi o veljavi mejnarodnih dogovorov. Mislilo se je celo, da načelo, da se dogovor, ki se je sklenil, ne sme nikakor rušiti, naj bi tudi očitno škodoval jednemu pogojniku ali ga celo uničeval, velja tudi za odnošaje mej narodni.

Solidarnost interesov, na katerih sloni sedanji čas vsa sistema odnošajev mej državami, porodila je nova načela, po katerih se je ravnati sploh v mejnarodnih zadevah, zlasti, kar se tiče dogovorov. Dogovori, ki se sklepajo mej državami, imajo opraviti z nezavisnimi jurističnimi osobami, katere imajo skrbeti za ohranjenje višjih in zamotanejših interesov posamičnih osob, kakor tudi cele sisteme bolj ali manj važnih zvez (zadrug), naravnih in umetnih, v katere stopi človek, da zadovolji svoje mnogobrojne potrebe in razvija svoje sposobnosti. Zategadelj dogovori, kateri so se posilno navezali narodu, ne da bi ga bili kaj vprašali, dogovori, ki spodkopujejo najvitalnejše njegove interese, mu zabranjujejo na pr. pravico notranjih reform države ali družbinskih uredbe, pravo braniti se na zunaj, razvijati narodnogospodarsko blagostanje itd., dogovori, ki bi udušili življenja zmožno in marljivo državo, se ne morejo zmatrati za svete in nerušljive od strani držav, katere so bile prisiljene ukloniti se njim zaradi nesrečnih razmer, udati se tedaj načelu „vis major frangit legem“.

Za vnanje kakor za notranje zadeve vsake države, ako je le za življenje sposobna, najvišje velja načelo, ki se izraža v besedah „salus rei publicae — suprema lex“. Misliti drugače, pomenilo bi uzakoniti na večne čase neznosni status quo v mejnarodnih zadevah, obsoditi kako državo, da ne sme napredovati, ampak mora segniti in pogubiti se: misliti drugače, pomenja odrekati zakonitost in pravo celej vrsti dogodkov zgodovinskega napredka, celej vrsti resnih reform in prememb v evropskih državah, ki so se zgodile po kongresih v Opavi, Ljubljani in Veroni (1819—1822), kateri so proglasili legitimistično načelo za podlago in vogelni kamen vse politične sisteme v Evropi. Zahtevati, da se nekateri dogovori ne smejo omajati, pravi se, odrekati neobhodno potrebo in zakonitost zedinjenja Italije in Nemčije — temu se je protivil kongres 1815. l. in več poznejših dogovorov, — neza-

LISTEK.

Povrat preko Italije.

(Pismo.)

Gospod! Kako sem odhajala iz prekrasne Vaše domovine in kako mi je bilo v Italiji, to bi Vi radi vedeli? Skoro ne mogla bi Vam pisati o tem, tako mi je medla moja duša, in védi Bog, zakaj se ločiti ne morem od kupe bolesti, tako da smrt vidim tam, kjer cvetje kipí, da neso zame jasni pogledi in pozdravi, ljubezni polni! Vender pa utegnem Vam postati tako zgovorna, da se več ne znebite duhov zlovoljnih, ki ste jih sami klicali, — „Zauberlehrling?“

Dobro nam se je godilo, ko smo odhajali. Pustili smo, naj je nebo radodarno izlilo na nas nekoliko skromnih svojih solza. Naše oko pa je ostalo suho, naše srce zapečatenó z magičnimi pečati, — jaz pozdravljal sem vaše slovenske goré ter bila molčeča. Ljubeznivi naš rod nas je srečaval po mokrotni cesti, dajal nam je znamenja, da ostanimo zdravi, in jaz mislila sem tiho, ali to sladko slovo ima v sebi tudi gorko željo, da bi se skoro videli zopet? O, zagonetke tega sveta! Jaz bi tako rada!

In kmalu smo bili v Ljubljani. Grozno-nemški hôtel „—“ vzprejel nas je za goste, a drugo jutro odpeljali smo se proti Trebižu. Spremljala nas sta dež in nevihta, vihar je tulil in treskalo je. Žal, Gorenjsko je nam prikrito bilo črez in črez. In če sem se pri oknu trudila ugledati kaj, čutila sem mraz na licih svojih. Rôsa z ovenelih cvetic pada tako boječe in tiho na odrevenéli mrtvaški obraz!

V Trebižu smo se nekoliko ustavili, peljali se v Rabelj. Kako lepo je tukaj, kako visoke so gore, gozdje zeleni in travniki pretakani od belo-peneče se vode, to veste Vi tudi. In še vedno kipijo gore jednako v višave, razcvitajo se travniki in brstje poganjajo gozdje, — ali po vsem tem se le še bolj pogled plaši grozovito-trde, nepremično preteče Gorgonske glave prirođine! In to, kar je mehko in milo, mično in zvesto, kar išče in najti daje, najslabotniše in najslajše bitje v živi stvarnici — to mi ni prišlo pred oči! Videla sem pač gostilničarje in turiste, a človeka nobenega! Povrnili smo se v Trebiž, kmalu nas je bila zalila nevihta; bil je to tisti malopridni dež, ki vam je drugi dan toliko razsadel in razgradil.

V nedeljo odpravili smo se proti Benetkam. Temni oblaki so šli z nami, še zjutraj ob devetih

ni se videlo bližnje, in skoro ne tudi bližnji. Toda ko pridemo preko Pontebe, zvedri se modro lice plakajočega velikana, solnce posije, iz kraja boječe, potem pa čedalje pogumniše in ko smo mi dospeli blizu Mestre, smijalo se je že tako široko, ogledavalo se v razprostranih „lagunah“ tako preširno, da je bilo skoro mižati treba, če nismo hoteli, da nas dražijo žarki s svojimi tisočnimi odsevi, ki mamijo, kakor objestni utipi, zadenejo, ne da bi ranihi tudi. Tritisoč metrov dolg železnocesten most čez „lagune“, potem kopna zemlja, — izstopili smo in tu v tem hipu „canal grande“ ponosnih Benetk. Da se začuti in povzame utis, treba je pokoja: tu pa so kričali „facechini“, agentje iz hotelov, vodniki za tujce, gondolárji, tako da bi človek rad utekel temu vpitju in pohiti torej v gondolo, ki zavetje obeta in mir. Črna kakor oglje in ozka, nizka in tesna, sestra rakvi, ziblje se leno po umazano zelenem, motnem valovji, — Haron, rada bi bila zaklicala, tedaj pelji me od tod! Toda tu zraven šepetanje dragotno in galantno, prekanjeno in devotno, — potem pleskne veslo dvakrat-trikrat in dalje se gibljemo nemi kakor ribe. Mimo ponosnih palač, mimo ospredij v raznih slogih in višinah ter barvah, pod visoko vznešenimi mostovi, ki so majhnim

visnosti Črnogore, Srbije, Rumunije, kneževine Bolgarske, pravice Rusije, da sme imeti brodovje na Črnem morji.

Če s tega stališča pogledamo na razmere, katere je ustvaril Berolinski dogovor, se lahko prepričamo, da so principijalno nasprotujoče in bojzljive njegove naredbe, ki so rezultat začasnega in napačnega kompromisa, ustvarile provincije, kakor Vzhodno Rumelijo, a pri tem popolnem prezirale nekatere faktorje, ki so bili jako bistveni, ako se je hotelo kaj stalnega in trajnega ustanoviti. Pri ustanovitvi Vzhodnje Rumelije pozabili so na kongresu popolnem na zakon zgodovinskega napredka političnih oblik, na načelo ravnopravnosti narodnosti, katero je gnalo, da so se sorodne narodnosti zedinile in izločile iz tujih političnih teles, prezirale so se potrebe in želje prebivalstva teh krajev, katerih osodo so odločevale celo take države, ki nima niti posrednega interesa na iztoku.

Zato se pa zedinjene Vzhodnje Rumelije z Bolgarsko, že samo po sebi ne more zmatrati za slučajni pojav, ampak je naravna in neodvrtljiva posledica, katero je porodilo v mejnarodnih odnosjih načelo narodnosti.

„R. K.“

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 30. septembra.

„Gazeta Narodowa“ misli, da je vladni program preveč reakcionaren, da bi se mogel kdo navduševati zanj, kakor se razvidi iz prestolnega govora, s katerim se je otvoril državni zbor. Samo regulovanje rek v Galiciji se zdi temu listu pomena vredno, napoved drugih gospodarskih in socialnih predlogov bila je pa vse presplošna. Koncem pozdravlja z veseljem zakon o organizaciji narodnega opolčenja, katero ima za Galicijo poseben pomen.

Hrvatska vlada je prepovedala slavnostni spreved ob petdesetletnici hrvatskega književnega preporoda. Tudi hiše se ne smejo olepšati. — V mestnem zboru Zagrebškem protestoval je Zahar proti načinu, po katerem se je zaprisegel župan. Rekel je, da župan mora priseči v javni seji, ne pa da bi mestni odbor zaradi tega hodil k banu. Tako se je pa zgodilo, da se ni sestavil nikak zapisnik in da o tem ni nikakega akta.

V predčerašnji seji cerkvenega kongresa hrvatskih in ogerskih Srbov volil se je Vučetić z 61 glasi posvetnim podpredsednikom. Verifikacijski odsek predložil je svoje poročilo, po katerem se imajo vse volitve razen Stojčevića in Izakovića verifikovati. Perovodjani so se izvolili Medaković, Kuzmanović, Masić in Bogdan. Na to je kongres nagovoril patrijarh Andjelčić. Izrekel je nado, da imajo vsi kongresni člani dobro voljo, končno urediti zadeve cerkvene avtonomije in odstraniti vse, kar se ne strinja z njo. S tem ustrezno, poudarjal je patrijarh, željam Njega Veličastva in visoke vlade. Smoter našega dela se vsestransko pripoznava, namreč pospeševati učilnice. Avtonomijo bomo pa uredili, ako sklenemo take uredbe, ki bodo ugajale duhovščini in narodu. Na to govornik opominja poslance, da naj delajo na to, da se te želje in težnje izpolnijo v okviru državnih in cerkvenih zakonov. Patrijarh se nada, da se bodo vsi poslanci trudili za blagor srbske pravoslavne cerkve in prosi za blagoslov Vsemogočnega. Ko je končal patrijarh svoj govor, volil se je finančni in peticijski odsek. Pri verifikacijski debati sta se zavrgli volitvi Stojčevića in Izakovića, druge so se pa vse potrdile.

ulicam jedina vez, mimo prekrasnih cerkva smo se vozili; toda vse to — kakor bi bila velikanska mrtvašnica, kjer so razpoloženi prenakličeni mrličii! Strahovita slika preteklosti grozi pri vsakem odprtem oknu, pri velikanskih portalih, ki vanje buta kalno valovje z jednoličnim glasom, grozi iz na široko odprtih cerkva, kamor ne ustopa pobožna množica z boječimi koraki in zaupljivim srcem, kjer le mrzla radovednost tujca kritično pregleduje, kaj je ustvarila udana vera, trdno upanje in vroča ljubezen!

Prav blizu Markovega trga je naš hotel „Luna“ in tako pač hitimo, da hitro premenimo naše toilette, potem pa neučakljivo stopimo tja na trg, o katerem je izustil Napoleon I., da ni to trg, nego plesna dvorana. In prav je rekel! Ni ga voza, ni ga ropota, ni ga prahu, nego obdani od velikolepih obpredij prokuracijskih stojimo pred oblastnim in vender mičnim licem St. Markove cerkve! Ali naj Vam jo popišem, popišem tudi „palazzo ducate“, „piazza“ itd.? Mnogi videli so vse to, predno jaz, in pravim le kakor H. Heine: „ako hočete zvedeti natančno, koliko ima to mesto prebivalcev, kako so visoki zvoniki cerkveni, vzemite si to ali ono potno priručnico, — jaz tega ne vem! Toda saj Vi tega

Vnanje države.

Dogodki v Vzhodnji Rumeliji neso več nevarni miru. Skoraj gotovo je že, da bode Evropa priznala zedinjenje Bolgarov. Pa tudi ni več govora, da bi odstavili kneza Aleksandra. Narod bi se potegnil zanj in to bi bilo jako nevarno za mir na Balkanu. Da bi se Rusija potegnila za Bolgare, ko bi prišlo do vojne, to je gotovo. Konferenco je navetovala pred vsem zategadelj, da še vsaj za nekaj časa zabrani boj mej Turki in Bolgari, ter poskusi to stvar rešiti v korist bolgarskega naroda. Mir bi sedaj utegnili motiti Srbija, Grška ali pa Črnagora, zlasti prvi, ki sta se že jeli pripravljati za vojno. Evropska diplomacija se posebno prizadeva, da Grke in Srbe prisili mirovati. Kakor se sliši, hočejo Srbija, Grška in Črnagora zahtevati, da se tudi njim da kak del turškega ozemlja, ako se Bolgarom izpolnijo njih želje. Temu seveda bi se posebno upirali v Carigradu. Če se Grške ali Srbiji kaj dovoli, je tista zemlja za Turčijo popolnem zgubljena, ker sta ti dve državi popolnem nezavisni, drugače je pa, ako se da Vzhodnja Rumelija Bolgarom, kajti bolgarski knez je vazal Turčije. Še večja nevarnost kakor od omenjenih držav, pa preti od strani Makedoncev. Ako se ti spuntajo, bode navstala velika zmešnjava na Balkanu, katerej bi sledile velike premembe. Srbija in Grška, morda tudi Črnagora porabili bi to priliko, da povečajo svoja ozemlja. Sedanji položaj v Makedoniji je jako neznosen, to vedo tudi diplomati, zategadelj se bode konferenca v Carigradu posvetovala tudi o razmerah v Makedoniji in odločno potegnili se zato, da Turčija uvede ondu reforme, kakor je to bilo skleneno na Berolinskem kongresu. — Vsi ruski listi baviyo se z zadevami na Balkanu in skoraj brez izjeme simpatizirajo z bolgarskim narodom. Aksakova „Russ“ trdi, da je izvedela iz zanesljivega vira, da je zedinjenje Bolgarije in Vzhodnje Rumelije in aneksija Bosne in Hercegovine že bilo dogovorjeno v Skierniewicach. Nekateri drugi ruski listi so pa tega mnenja, da so ustajo v Plovidvu podkurili Angličani. Ti mislijo, da Anglija hoče napraviti zmešnjave, da bi na tak način razdrla prijateljske razmere mej tremi cesarstvi in sama dobila kakega zaveznika.

Prvi napad turskih čet, so albanski ustaši odbili pri Djakovu. Ustaši so oblegli turške čete. Sedaj so odposlali Turki nove čete proti ustašem.

Španski maršal Serrano je nevarno zbolel, kakor se poroča iz Madrida. Serrano je občno znana osoba, ker je bil predsednik bivši španski republiki.

Bivši angleški trgovski minister Chamberlain izjavil se je na nekem taborju, da on ne ustopi v nobeno ministerstvo, katero ne vsprejme sledečih točk v svoj program: Popolne spremembe davčne sisteme, to je enakomerne razdelitve bremen na vse razrede prebivalstva, upeljave splošnega in brezplačnega ljudskošolskega pouka in pa pooblastila lokalnih oblastev, da smejo tudi s silo pridobiti za javne namene zemljišča, zlasti za ta namen, da se razdelé mej manjše posestnike in najemnike.

Dopisi.

Iz Bohinja 28. septembra. [Izv. dop.] Kdor išče najde. „Slovenec“ dopisnik v št. 200 z dne 3. t. m. je na dnevu. Slavno uredništvo Slovenca se nam v poznejši številki čudi, da smo ga tako skrbno iskali, mi smo se pa dopisu čudili, ki je bil taka laž in zmeda, da se na nobenega tukajšnjega ni prilegal in je bil hudo razžaljen, kateremu koli se je ta brozga prisojevati hotela.

Hudovanja, draženja, natolcevanja zavoljo tega dopisa je bilo dovolj in to je znani priljubljeni namen tega potuhnjenega dopisnika. Da bi bil konj kakšnemu dečku uho utrgal, o tem še zdaj tukaj

nihče ne ve, le neka krava je menda brez ušesa prišla s paše in to je znajdljivemu kovaču lažij lahko prevariti v dečka, kakor je tudi svojega prijatelja, namreč prejšnjega načelnika tukajšnje požarne brambe, kot v deveto deželo pregnanega nemškutarja, pred svetom sramotiti hotel; vse po pravilih grde perfidnosti, s katero se dosledno odlikuje. In kaj se ta možicelj briga za našo Čitalnico, saj mora vender sam vedeti, koliko dobro utejenega bi bil rad pokvaril in kako rad bi bil v že obstoječem društvu razpor delal.

Tudi mi dobro vemo, da se Čitalnice ne snujejo le s parfimirano glavo in ničevimi klici po časnikih, temveč, z vstrajnim moškim delom in požrtovanjem, česar pa ravno pri tem dopisniku popolnoma pogrešamo, ter zategadelj vsako njegovo posredovanje, tudi le s samo besedo, kar odločno odbijamo.

Njegov preklic, v katerem pravi, da ni Bistričan in tudi ne fužinsk delavec, popolnimo s tem, da tudi sploh Bohinjec ni, še Gorjušec ne, ampak da je le jedenkrat v Bohinji bil, vsakdanjo privatno pošto tukaj oskrboval s tem, da je dan na dan od hiše do hiše, zlasti po kuhinjah z namazanim jezikom laži prenašal. Zdaj si po časnikih pomagati hoče, ker je zavoljo preobilih ljubeznivosti objokan in pokrit z zaničevanjem vseh poštenih Bohincev moral odriniti v deveto deželo. Kaj ne, Francelj, vse se zve. Pa še marsikaj družega vemo. Poskusimo še!

Z Razdrtega 28. septembra. [Izv. dopis.] Pač žalostno vest mi je danes poročati, o samomoru bivšega stražmojstra žandarmerijske postaje v Senožečah. Ranjki Franjo Gerkmann, rodом Gorenjec, bil je jako priljubljen v vseh tukajšnjih krogih, kdor koli ga je poznal, spoštovati ga je moral, ker je bil pravi uzor čuvaja rednosti in varstva v vsem svojem obnašanju in dejanju. Zato imel je mnogo, mnogo prijateljev v tukajšnjem okrožju, kakor i drugod. Veliko je toraj čudenja, zakaj, da je on moral tako žalosten konec narediti svojemu življenju.

Na ranjem stražmojstru Gerkmann-u se je že v sredo in četrtek zapazovalo, da ga nekaj grize in peče; bil je nekako zamišljen ter ne, kakor navadno, priazen in vesel. V petek jutro ustal je kakor navadno za časa ter mudil se je v svoji pisarni. Po 7. uri prišel je k svoji ljubljeni soprogi, s katero se je bil poročil pred osmimi meseci, naznanil jej, da mora iti na odhod ali patrolo ter poslovil se je od nje z vidno težkim srcem, a vender silno ljubeznjivo. Za roko jo drže ji reče: „Z Bogom, Fani, saj me ne bodeš več videla“. Ko ga pa ona vpraša, kaj da to govorjenje pomeni, se nasmehe ter pravi: „saj me poznaš, da se rad pošalim.“ Potem se je šel se posloviti od žandarja, ki je bil doma, in okolu 1/8. ure zapustil je Senožeče. Po noči imel se je vrniti in ker se to ni zgodilo, slutila je takoj uboga gospa, kakor i žandarji, da se je moralo kaj nenavadnega pripetiti, kar se je žal i pripetilo. Okolu poludne prišel je poljski čuvaj iz Čermelice s sporočilom, da so našli nesrečnega Gerkmanna blizu Savjovic mrtvega, ustreljenega. Revež šel je kako poldrugo uro čez lozo, ustavil se v osamelem, gosto obraščenem logu tik steze. Odložil je plašč, odpasal sablo, slekel bluzo, sezul desno nogo, potem je najbrže molil, ker molek je imel okrog desne roke, ko so ga našli. Poleg njega ležala je tudi ura in sicer

tudi od mene zvedeti neste želeli, nego hoteli le spoznati misli, katero so me obhajale: Spoštovanjem globokim sem stopala po mnogoličnih in velečlenitih, živo vobraznih mozajikah na tleh, občudovala sem na vsakem oltarju, vsaki mnogo-nakičeni steni pogumno vztrajnost pro lih časov in užaljena sem čutila, kako vsak v svojo stran silijo stebri, stene in tla, kako se popolnem v duhu sedanjega časa mej sabo prečijo, in kako se zategadelj podajajo vele-vznešeni oblaki in razpoklino kažejo, da pride čas, ko se konečno zgrudijo, kakor so se zgrudile Benetke!

In palača „doge-v“? Vsak vshod, vsak stolp, vsak držaj, da celo glavica pri ključavnici je lepo izumljena, veleukrašena in vestno izvedena. Videla sem dvor, ki je na njem množica bila navzočna pri prisegi novoizbranega „doge-a“, šla sem gori po stolbi do vrat sodišča, — videla v vratih dve skriti reži, kjer je plahunsko ovadustvo zvrševalo podlo svoje maščevanje. Nesem šla še naprej, ostala sem sama, ali stoječa pri uhodnih durih zapazila sem novo ploščo (1866), na kateri je zapisano: da po sklepu narodovem vlada se sama Venezia, le pod vrhovnostjo Italije, glasovanje pa kaže: 6000 glasov „dā“, dva glasa „ne“! Tu sem se spomnila

domovine in bilo mi je, kakor bi nosila sama vso sramoto neodločnosti; globoko ponižana stopila sem vun na „piazza“, ki je tako nežna in elegantna, a je vender le bila krvavo sodišče, kjer so stotine morale iti v smrt, 15 minut potem, ko se je bila naznanila sodba! Kameni v tleh beli so in gladki, kri je sprana, ki je tukaj tekla v potokih, a vendar me je obšla groza in boječe sem se ognila strani, kjer sta nekdanj stala dva rudeča stebra, mej njima pa preoblašeni ukovan, ozirajoč se morda v smrtnem trepetu gori v isto sinje, prijazno nebo, katero se nam je sedaj doli smijalo — v modro, hinavsko krinko, za njo pa črno, pusto brezno! Ozrla sem se še na „ponte dei sospiri“, — ali — vprašam Vas, ni to za zabavno potovanje bilo občuta dovolj?

Druge dni potem videla sem mnogo cerkev, slovečo tovarno za mozajike, muzej, „Lido“, — „Lido“, ki je vsako leto dajal moji mrtvi prijateljici novih močij. Na to pa sem ostajala doma, nesem več mogla — utrujeno telo, ranjeno srce! Konečno je bile treba odpotovati. Nesmo šli v Padovo, nego naravnost v Verono. Le malo sem si mogla ogle dati tudi to. Ako so Benetke kakor lep, bogat

odprta, dokaz, da je gledal, katera ura je njemu poslednja bila. Odpel si je srajco, sedeč položil puško mej noge, nastavljal konec cevi na levo stran, na srce in sprožil s palcem sezute noge. Krogla prodrila mu je prsi in srce ter zadaj izšla. Iz tega se da soditi, da je v malo sekundah izdihnil svojo dušo.

Ta kaj žalostna dogodka presunila je mnogo-terega; pomilovanje čulo se je od vseh stranij in mnogim, koji so se prištevili prijateljem ranjega, zaigrale so solze v očeh ter zdrknile preko tužnega lica. Povpraševalo ter ugibalo se je, kaj mora biti uzrok temu tako žalostnemu samomoru. Ugibalo se je jedno in drugo, a kdo je pravo zadel? —

V soboto na večer prinesli so truplo ranjega v mrtvašnico k sv. Janezu v Rakuleku, kamor je prišla v nedeljo jutro komisija. Po poludanski službi božji prišel je g. duhovnik ter izročil truplo zemlji, katera naj mu bode lahka.

Govorica se je bila raznesla, da je ranjki, predno se je ustrelil, napisal uzrok svojega samomora, kar se je pa nekako — zakrivalo. Naposled je pa g. svak ranjega to stvar v splošno zadovoljnost objavil, kajti vsled tega izginilo bode in je že izginilo vsakršno neopravičeno sumničenje. Po prepisu, kojega sem jaz videl, glasi se omenjeno pisanje: „Zu meinem Selbstmorde hat mich die ungeachtete Behandlung des Wachtmeisters — gebracht. Bitte über meine durch fünf Jahre geführte Aufführung Erhebungen zu pflegen.“

„O Bog odpusti jim, ker so meni slabo želeli.“

„Ich habe 12 Jahre 5 Tage ohne einen Arrest, was mir aber jetzt bevorsteht, nicht verdient, bei der Gendarmerie gedient.“

„Ende um 10¹/₂ Uhr Vormittag.“

Nadalje stavil je neka vprašanja, v dokaz, da se je proti njemu strogo ravnalo ter postopalo od strani stražmojstra F., kar bodo dotične oblasti že od druge strani poizvedile.

Naposled je pa še, slovenski pisaje, naprosil, naj znanci in prijatelji molijo za ubozega Gerkmana.

To bode pač temeljiti uzrok, da bode marsikdo mrzlo gledal g. stražmojstra F. Zato bi pa sl. c. kr. žandarmerijsko poveljstvo najbolje pogodilo, ako bi omenjenega, če že drugega ne, vsaj predstaviti blagovolilo. T o željo gojimo vsi prijatelji ranjega.

Hinko.

Trgovinska in obrtnijska zbornica.

(Konec.)

XII. Gospod zbor. svetnik Vaso Petričič poroča sledeče:

Nikdo, mislim, ne more ugovarjati, kolike važnosti za ljudstvo sploh je, da gredó mestne ure prav, ako se pomisli, v koliko slučajih je točnost nepogojna potrebna. Trgovci in potujoče občinstvo morajo se v železničnem in poštnem prometu ravnati po določenem času in vsaka zamuda prinaša redno zgubo na denarji in času.

V Ljubljani je gledé dobrih ur kaj slabo in tej neprilichnosti treba nujne odpomoči, kajti niti dve izmed mnogih mestnih ur ne kažejo jednacega časa.

Ne maram naštevati daljnih nedostatnosti in neugodnosti, ki bi utegnile izhajati iz nepravilne mere časa, opomnim le, da se je s poldanskim zvo-

mrlič, Verona je okamenina. Bila sem v „circusu“ in tam odtrgala nekoliko zelenja, ki skromno poganja mej pokatinami zidu, ogledala sem si uječo in zverinjak in veliki srednji prostor aréne, po katerem se razlegajo sedaj le posamezni koraki, kjer pa boril se je nekda s tuljenjem gladnih zverin tužni človeški glas!

Potem videla sem tudi grob Julije! Pokopališče, odkoder vzeta je krsta, je sedaj gostilniški vrt, grob pa, če je res pravi, vir lepim dobičkom za premetenega zakupeca: — „ali ljubav ne srđi se, sve snosi, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi.“

A potem smo prišli v Desenzano, v Rivo, potem v Mori in Bozen, a vse to opazovala sem le bolj iz hotéla in če sem se kam odpeljala, uvidevala sem, da bolni ljudje nima moči, občutiti koncentrovane utise na potovanji!

Konečno pa smo bili tudi doma. Sedaj mori me prah, nered, ropot in sama moja oseba, kateri pa žalibog uteči ne morem. In s tako voljo sem pisati morala, če tudi sem vrhu tega imela še usodno zavest, da silile mi bodo notranje sence v vsako vrsto in da nevséčne same po sebi bodo neprijetne — tudi Vam!

Zdravi bodite!

nenjem upeljala točnost poldnevnega časa prej ko še ni bil v navadi Pragarski čas. V novejšem času skušalo je mnogo mest, kjer sta se mestno življenje in trgovina bolj živahno razvila, pomanjkljivosti čisto natančne točnosti prometnega časa s tem od pomoči, da naznanjajo poldnevni čas s topnim strelom.

S tem ne nameravam predlagati, da bi se to z nekoliko sto goldinarjev napravilo tudi v Ljubljani; marveč bilo bi z ozirom na potrebo natančne točnosti prometnega časa zadostno, naj bi se tudi v mestu naznanjal poldnevni čas s znamenjem, kakor na južni železnici. S tem bi bilo mogoče uro na kaceu osrednjem kraji mesta n. pr. na frančiškanskem ali magistratnem stolpu, vsaki dan uravnati in bi se odpomoglo čuteči potrebščini, katero napravo bi meščanstvo gotovo hvaležno odobraval.

Rečena naprava bi se dala uvesti z malimi stroški, tedaj predlagam: zbornica naj se obrne o tej zadevi do slavnega mestnega magistrata in naj ga poprosi, da bi, v porazumljenji z zbornico, v odpravo navedenih nedostatnosti potrebno ukrenil.

Gospod zbor. svetnik Mihael Pakič podpira predlog, ki se je potem vzprejel.

Domače stvari.

— (Kot pokrovitelj I. Ljubljanske podružnice) družbe sv. Cirila in Metoda pristopil je Zagrebški odvetnik in rojak naš gospod dr. Lovro Vidrič, pišoč podružničnemu prvomestniku g. Iv. Gogoli naslednje pismo: „Danešnji „Narod“ prinesel je veselo poročilo, da se je ustanovila prva podružnica družbe sv. Cirila in Metoda. Pristopljujem društvu zneskom od 100 gld., katerega sem odposlal posebnom napotnicom. Glavni smoter naše politike more biti le ta, da ohranimo tla podedovana našim potomcem, pa da oživljavamo vže suhljati počele grane. Društvo Vaše bode moglo v tem pogledu kaj vspešno delovati; pa je dolžnost vsakega domoljuba, da pripomaga po svojih silah, ka bi društvo krepko se razvijalo. Želeč podjetju čim večjega vspeha, čast mi je —“ itd.

— (Dolenjska volitev.) Proti volitvi prof. Šukljeja došli so državnemu zboru protesti od štirih strani: od centralnega volilnega odbora v Ljubljani, od volilcev v Metliki, v Črnomlju in v Kostanjevici.

— (Odlikovanje.) Umirovljenemu stotniku prvega razreda gospodu Petru Petričiču, bratu našega someščana in podžupana g. V. Petričiča, podelil je presvitli cesar plemstvo.

— (Osobna vest.) Tukajšnje finančno ravnateljstvo imenovalo je finančnega koncipista g. Antona Lenaršiča finančnim komisarjem v IX. in finančnega konceptnega praktikanta g. Heliodorja Dlouhega finančnim koncipistom v X. dijetnem razredu.

— (Krajcarska podružnica „Narodnega Doma v Ljubljani“) razposlala je že 250 knjižic, mej temi četrtino z desetakrajcarskimi markami. Ako računamo, da se vsaka poslana knjižica po preteku leta, za kolikor je namreč preračunjena, izpolni, nadejati se nam je ob letu osorej samo od teh knjižic že nad 9000 gld. To pa le v navadnih razmerah, ako se povsod le v običajnem redu uplačuje. Ker se pa dosti knjižic hitreje polni, in nam je že sedaj, tedaj po preteku dveh in pol mesecev, došlo pet knjižic polnih, ni nam treba biti preveč optimističnim, ako upamo, da bo zgoraj omenjena svota že poprej izplačana. Razven že omenjenih treh knjižic (št. 10., 39. in 143.) dobila je namreč krajcarska podružnica v novejšem času novi dve krajcarski knjižici polni, namreč knjižico pod št. 4. kot četrto od gospoda A. M. iz Komende in pod št. 90 kot peto od gosp. Č. iz Trsta. Zanimanje postaja vedno večje in prodira že v širne kroge. Občinstvo se jako pohvalno izraža tudi o priprosti in vendar natančni kontroli z markami ter o malem trudu, ki ga imajo poverjeniki z nabiranjem. Upravni odbor „Narodnega Doma“ sam je naročil te dni pri podružnici večje število knjižic z desetakrajcarskimi markami. Odlični rodoljub g. dr. Vošnjak vzel je desetakrajcarsko knjižico za gg. državne poslance. Tako je prav. Ako se bodo začeli odlični in merodajni slovenski krogi za stvar živo zanimati, rastlo bo tudi zanimanje mej slovenskim občinstvom sploh, veselo in vstrajno bo stopalo za njimi. Lepa hvala vsem, ki so se dosedaj že z večjo ali manjšo svoto dejansko spominjali naše gotovo blage ideje. Naj bi krepko vstrajali in naši še več posnemalcev. (Denar in oglasila za poverjeništvu posiljati je

g. dr. Josipu Starétu, blagajniku „Narodnega Doma“ v Ljubljani.)

— (Nemška omika v Celji.) Piše nam prijatelj našega lista: Zadnjo nedeljo peljal se je tukajšnji tapecirarski mojster Jarnej Kahne iz Ljubljane v Celje, obiskat prijatelja in ogledat si mesto. Po noči ob 1¹/₂ 11. uri ide iz kavarne proti gostilnici, kjer je stanoval. Sreča na glavnem trgu nekega gospoda, in ga, kakor je v Ljubljani navada, pozdravi slovenski „Dober večer!“ Na to prične pozdravljeni gospod kričati: „Patrol! Patrol!“ Takoj prihité policaji in primejo g. Kahneto, ker je pozdravljeni gospod trdil, da ga je insultoval, in odvedejo ga na stražnico. Drug gospod, ki je opazoval ves prizor, šel je za prijetim g. Kahnetom na stražnico in tam povedal, da je on videl, da gosp. Kahne gospodu, ki je kričal po patroli, ni nič žalega storil. Na to so g. Kahneto izpustili. G. Kahne je sklenil za trdno, da nikdar več ne obišče Celjskega mesta!

— (Državna železnica mej Jesenicami in Trebižem) in od Trebiža naprej se je danes, kakor se z Gorenjskega brzojavlja, za promet ljudij in blaga zopet otvorila in bodo vlaki zopet redno vozili. Poškodovanja so se z izredno energijo odstranila in proga za silo tako popravila, da bode zopet moči voziti.

— („Zadruga“) izšla je 9. številka. Vsebina: Neposredne pristojbine posojilnic. — Menjava posestvenih lastnikov in uknjiženi dolgovi. — Davkarske zadeve. — Razne stvari.

— (Razmere v Istri.) Prijateljskemu pismu povzamemo naslednje podrobnosti, ki morajo vsacega, ki ima še kaj krvi v sebi, razjariti: Za nekim duhovnikom hodili so po ulicah Buzetskih najeti postopači s košarami v rokah. V košarah imeli so turšičo in želod. Delali so tako, kakor bi gnali prašiča ter klicali: „Pujsk, na, na, na! Hro, hro, hro, — porco croato!“ Dekanu Buzetskemu, izvrstnemu narodnjaku, napravili so tamošnji irredentovci mačjo godbo, ki je trajala od 9. ure zvečer do 4. zjutraj, ne da bi bil kdo nesramno druhal razgnal. — Buzetski sodnik in pristav ne znata prav nič hrvatski, dasi je večina prebivalstva hrvatska. Odvetnika v Buzetu ni, — kdo bi hotel živeti mej takimi neotesanci — zato-rej opravljajo odvetniška dela zakotni pisarji in sleparji. Zakotni pisarji so prvi gospodje v Buzetu. Ni čuda, da se ondu dogajajo take stvari, kakersnih menda niti v Turčiji ni.

— (Javno dobrodelno tombolo) priredi za svojo blagajnico gasilno društvo Logaško v Dolenjem Logatci v nedeljo 4. dan oktobra popoldne. K tomboli pridejo vsa gasilna društva iz okolice „in corpore.“

— (Povodnji na Koroškem in Tirolskem) napravile so grozne škode. V Zilski dolini je voda višji, nego 1882. leta, Sv. Mohor je pod vodo in bati se je, da se bode več hiš podrlo. Drava narastla je za 3¹/₂ metra. Na več strani odposlali so pijonirje na pomoč. Mej Trebižem in Pontebo poškodovani sta železnica in cesarska cesta. Bistrica je v nevarnosti. Iz vseh dolin dohajajo jednaka poročila in škoda bode, kakor 1882. leta, zopet ogromna. V Spodnjem Dravbergu narastla je Drava za 5 metrov. Včeraj je nevarnost ponehala, ker je voda začela upadati.

— (V Trstu) razsajal je pretekli ponedeljek zvečer hud vihar in pripetilo se je več nesreč. Ladijo „Artieri“, ki je pripeljala iz Jamajke kapeškega lesa in bila 93 dni na potu, zagnal je vihar na obrežje, da se je potopila. Le vrhunci take-laze molé iz morja. Ladija bila je zavarovana, kar je bilo ljudij na njej, so se rešili. Veliko drugih ladij je poškodovanih, tako italijanska ladija „Chiarretta“ in avstrijski brod „Milica.“ Parobrodi celó bili so v veliki nevarnosti.

— (Posojilnica v Celji) imela je od 1. januarja do 18. septembra t. l. 201.954 gld. 17 kr. dohodkov, 205.404 gld. 69 kr. izdatkov, torej 407.358 gld. 86 kr. prometa. Hranilnih ulog je 224.561 gldi 28 kr. razposojenih pa 244.794 gold. 79 kr. Ves rezervni fond znaša že 7.433 gld.

— (Cumberland.) Iz Trsta brzojavlja se nam danes: Pri včerajšnji Cumberlandovi predstavi bilo je gledališče „Teatro filodramatico“ odličnim občinstvom do zadnjega prostora napolnjeno. Predstava vzbudila več minut trajajoče odobravanje, zlasti pa konečni eksperiment z iglo zvunaj na ulici. Za danes gledališče popolnem razprodano.

— (Bosna in Hercegovina) imata po letošnjem številjenji vsega vkupe 1,336.091 prebivalcev. Serajevo ima 26.268 duš, okrožje Serajevsko 166.651, Banjaluka 265.456, Bihać 158.224, Travnik 218.172, Tuzla 313.746, Mostar 187.574. Največ je pravoslavni, namreč 571.250, za 74.489 več, nego leta 1879, ko je bilo prvo številjenje. Mohamedancev je 492.700 (za 44.097 več), katolikov 265.788 (za 56.397 več), židov 5805 (za 2379 več), drugih veroizpovedanj 538. Razmerno so se najbolj, skoro za 50%, pomnožili židi, za židovi pa katoliki, katerih je za dobro petino več.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Plovdiv 30. septembra. (Reuterjevo poročilo.) Oblastva bodo vse moške od 18 do 32 leta kot prostovoljce upisala. V mestih sestavili se bodo iz omikanih krogov posebni oddelki, ki bodo vzdrževali red. Knez poslal je deputacijo k sultanu z zagotovitvijo, da je v deželi popolni mir in red.

Celovec 29. septembra. Nevarnost povodnji ponehala, škoda jako velika.

Inomost 29. septembra. Dež prenehal, voda upala, nevarnosti se ni več bati.

Bukurešt 29. septembra. Rusija prepovedala je izvažanje konj.

Pariz 29. septembra. „Journal des Debats“ piše: Špansko-nemška pogajanja vrše se tako ugodno, da papeževga posredovanja morebiti še treba ne bode. — „Republique Francaise“ pravi, da mir vsega kontinenta zahteva, da se dogodki v Bolgariji odobre. „Temps“ meni, da se konferenca poslanikov v Carigradu pred tremi dnevi ne bode sešla.

Rim 29. septembra. V 28. dan t. m. v provinciji Palermi 159 ljudi za kolero zbolelo, 89 umrlo, v Ferrari 13 zbolelo, 5 umrlo, v Massi-Carrari 4 zboleli, 1 umrl, v Parmi 5 zbolelo, 7 umrlo.

Darila za „Narodni Dom“.

Prenesek	14278	gld. 16	kr.
R. Hočevan, c. kr. okrajni glavar	1	„	50
V. Ambuš, c. kr. okr. šolski nadzornik	1	„	—
Neki zarad okrajne šolske konference zbrani učitelji	1	„	31
Janez Knava, župan v Loškem potoku	1	„	—
Vesela družba na Blokah	1	„	90
V Loškem potoku nabranih	2	„	18
Potovalci v Prago od zbirke za kondukterje preostali znesek	3	„	52
Soré Al., zastopnik banke „Slavije“ v Bolei	—	„	27
Josip Kotzbeč, c. kr. notar v Vipavi	10	„	—
Družba „pri avstr. cesarji“	—	„	20
Za meseca avgust in september:			
Dr. Munda, Vavru, Duffé, Rohman in Pleteršnik po 2 gld.	12	„	—
Dr. Svetina, dr. Požar, Borštner, Poljanec in gospa Poljanec po 1 gld.	5	„	—
Dlouhy	—	„	20
Vkupe	14317	gld. 24	kr.

Izkaz krajevske družbe.

Krajevska podružnica v Kutini	3	gld. 12	kr.
Krajevska družba v Ljubljani	33	„	10
Krajevska družba v Ljubljani	31	„	98
Josip Modic, poštni upravnik, kot poverjenik krajevske družbe v Zagorju	12	„	—
Krajevska podružnica v Komendi (poverjenik g. And. Mejač ml.)	12	„	—
Krajevska podružnica v Seegraben na Zgor. Štirskem (poverjenik g. Anton Grobolšek)	12	„	37
Desetkeberska družba v Trstu			
za mesec avgust.	7	gld. —	kr.
za mesec september	7	„	10
Desetkeberska družba v Trstu je nabrala o izletu „Sokolovem“ v Nabrežino	8	„	—
Krajevska podružnica v Trstu (poverjenik Fran Čokelj)	11	„	85
Krajevska podružnica v Radovljici (poverjenik c. kr. notar Hofman)	12	„	—
Vkupe	150	gld. 52	kr.

Smrti:

29. septembra.

Pri **Smrti**: Dr. Tschögl z Dunaja. — Maglieri, Ožbolt, Schneider iz Trsta. — Venedig iz Ormoža.
Pri **Smrti**: Schulte z Dunaja. — Goryer iz Trsta.
— Zier, pl. Gasteiger iz Celovca. — Eder, Kreschman, Kolinsky z Dunaja.
Pri **avstrijskem cesarji**: Kleinlercher iz Linca.
— Zupan iz Logateca.

Umrli so v Ljubljani:

28. septembra: Marija Ravnohrib, delavčeva hči, 13 mes., Tesarske ulice št. 3, za davico. — Katarina Dolenc, hišna posestnica, 77 let, Cerkvene ulice št. 7, za plućnico. — Marta Blumaver, jermenarjeva hči, 2 mes., Stari trg št. 8, za oslabljenjem.
29. septembra: Vinko Jenko, pekovskega mojstra sin, 2½ mes., Marije Terezije cesta št. 5, za božjastjo.
V deželni bolnici:
26. septembra: Jarnej Ulčar, kovač, 33 let, za jetiko. — Anton Fajdiga, kleparski pomočnik, 26 let, za naključno telesno poškodbo.
28. septembra: Josip Koderman, delavec, 68 let, za plučno tuberkulozo. — Karolina Lapajne, delavka, 31 let, za oslabljenjem moči.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Tržne cene v Ljubljani

dné 30. septembra t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špeli povojen, kgr.	gl. kr.
Rež,	5 53	Surovo maslo,	— 84
Ječmen,	4 37	Jajce, jedno	— 25
Oves,	2 92	Mleko, liter	— 8
Ajda,	4 71	Goveje meso, kgr.	— 64
Proso,	5 4	Telečje	— 56
Koruza,	5 4	Svinjsko	— 64
Krompir,	2 50	Koštrunovo	— 34
Leča,	8 —	Pišanec	— 50
Grah,	8 —	Golob	— 17
Fižol,	8 50	Senč, 100 kilo	1 78
Maslo,	— 90	Slama,	1 78
Mast,	— 80	Drva trda, 4 metr.	7 50
Špeli frišen,	— 54	„ mehka, „ „	5 40

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v tolu.
29. sept.	7. zjutraj	729.21 mm.	10.4° C	sl. jz.	dež.	0.60 mm.
	2. pop.	731.02 mm.	14.2° C	sl. zah.	d. jas.	
	9. zvečer	734.81 mm.	9.2° C	sl. zah.	d. jas.	dežja.

Srednja temperatura 11.3°, za 2.5° pod normalom.

Dunajska borza

dné 30. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81	gld. 65	kr.
Srebrna renta	82	„	20
Zlata renta	109	„	20
5% marcna renta	98	„	65
Akcije narodne banke	860	„	—
Kreditne akcije	280	„	75
London	125	„	85
Srebro	—	„	—
Napol	9	„	98½
C. kr. cekini	5	„	97
Nemške marke	61	„	90
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld	127
Državne srečke iz l. 1864	100	gld	169
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109	„	45
Ogrska zlata renta 4%	98	„	15
„ papirna renta 5%	90	„	90
5% štajerske zemljišče odvez oblig	104	„	—
Dunava reg. srečke 5%	100	gld	115
Zemij obli avstr. 4½% zlati zast. listi	124	„	50
Prior oblig. Elizabetine zapad. železnice	115	„	60
Prior oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	„	—
Kreditne srečke	100	gld	175
Rudolfove srečke	10	„	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	„	98
Tramway-društ. vej 170 gld a v	181	„	75

V deželnej redutnej dvorani v Ljubljani

bode

v četrtek 1. oktobra 1885 zvečer ob 7½ uri

dal

MR. STUART CUMBERLAND,

svetovnoslavni čitatelj mislij,

(567—3)

poslednjo predstavo v Evropi.

2. oktobra odpotuje mr. Cumberland skozi Trst v Indijo. — Ponavljal bode sloveče eksperimente, katere je izvajal na Dvoru na Dunaji pred c. kr. Visokostmi cesarjevičem Rudolfom in cesarično Stefanijo. **Cena sedežem:** Reserviran sedež 2 gld., nereserviran 1 gld., na galeriji 50 kr. Ustopnice se dobé pri **KAROLU TILL-u** v Spitalskih ulicah in pri kasi zvečer.

Zahvala.

Vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, sploh vsem onim ki so našega nepozabljivega očeta

Jakoba Zakotnika,

posestnika in žitnega trgovca,

spremlili k zadnjemu počitku, osobito pa prečastiti duhovščini, izreka najtoplejšo zahvalo

(569)

žalujoča rodbina.

Poslano.

(7—33)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najboljše okrepiljujoče pice,
i kas izkušan lek proti trajnom kašlju plućevine i
želodca bolesti grkljana i proti mehralni kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Poštni in telegrafični opravnik

z jako dobrimi spričevali isče službe. — Kje? pove iz prijaznosti upravitelstvo „Slovenskega Naroda“. (566—2)

Kri čistilne kroglice

ne sme bi se v nijednem gospodinstvu pogrešati in so se že tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobolu, otrpnenih udih, skaženem želodcu, jetrnih in obistnih boleznih; v škatljah a 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami i gld. 5 kr. — Manj kot jeden zavoj se s pošto ne razpošilja.

Malinovec (402—13)

prima kvalitete, iz najboljših štirskih gorskih malin in z odlično aromo. S svežo vodo in nekaterimi kapljami Hallerske kisline zmešan je odlično sredstvo proti vročini, navalom krvi in slabemu želodcu in okrepjujoča zdravilna pijača non plus ultra. i kilo 80 kr., ½ kilo 40 kr.

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo:

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Dr. Spranger-jeve

kapljice za želodec.

Tajni medicinski in dvorni svetnik dr. Bücking, medicinski svetnik dr. Cohn, dr. Manning in mnoge druge zdravniške avtoritete so je preskusile in je za izvrstno domače (ne tajno) sredstvo priporočajo proti vsem želodčnim in trebušnim boleznim. Pomagajo takoj proti migreni, krču v želodcu, omedlevici, glavobolu, trebuhoboli, zastitjenju, želodčni kislini, vzdigovanju, omotici, koliku, skrofelnom itd., proti zlateji žili, zaprtju. Hitro in brez bolečin meče in povrnejo slast do jedi. Poskusite samo z malim in prepričajte se sami. Jedna stekl. 50 in 30 kr.

Pri gospodu lekarnji Svobodi, pri Zlatem orlu, na Prešernovem trgu. (716—77)

Umetne

(489—11)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanje in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.



za hitro pripravo naravne, okrepiljujoče kopsli smrekovih igel. Cena steklenici 40 kr., 12 steklenic 4 gld. av. v. pri **Juliji Bittner-ji**, lekarni v **Reichenau-u, Sp.-Avstr.**; zaloga v Ljubljani pri **Jul. pl. Trnkoczy-ji** in v mnogih lekarnah cesarstva.

NB. Za veliko banjo zadostuje jedna steklenica, za (143—18) kopalni stol ½ steklenice.

NAJBOLJŠI

PAPIR ZA CIGARETE

JE FRISTINI

LE HOUBLON

Francosk fabrikat

CAWLE-jev & HENRY-jev v PARIZU.

Pred ponarejanjem se svari!

Ta papir priporočajo

dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann, profesorji kemije na Dunajskem vaučističnem in sicer zaradi svoje izvrstne kvalitete, nasebne čistosti in ker mu neso pridjano nikake zdravju škodljive reči.



FAC-SIMILE DE L'ÉCRITURE 17, rue Béranger, à PARIS

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.